Turen til Bagaciu september 2024

Inden vi tog afsted, havde vi mange og lange overvejelser om hvordan vi skulle komme derned. Skulle vi flyve, med alt det besvær det nu engang koster, eller skulle vi køre i bil, velvidende at jeg skulle køre hele vejen, da Karstens sygdom har gjort, at han ikke må køre bil mere. Jeg har aldrig selv kørt så langt, så jeg havde lidt ondt i maven da vi traf beslutningen om at køre selv.

Hvad vi ikke vidste på det tidspunkt var, at jeg skulle bestå mit livs køreprøve, og at vi skulle kæmpe med mange udfordringer.

Vi satte 4 dage af til turen derned, så det hele blev mere overskueligt.

Vi fyldte bilen med en masse tøj, briller, bleer, liggeunderlag og andet godt, vores egne kufferter med en masse sommertøj i, for ifølge diverse vejrudsigter skulle det blive fantastisk vejr, en enkelt dag med en masse regn, men det var jo til at overse.

Vi startede søndag morgen i fantastisk vejr, hele dagen var der 34 grader og da vi gik i seng i Dresden om aftenen, sagde termometeret 31 grader.

Meget anderledes så det ud næste morgen, det tissede ned og alle i Dresden var lykkelige, de havde ikke fået regn i 5 måneder så det var tiltrængt. Der var så lige 2 turister der ikke var så glade, for regnen fortsatte hele dagen, og er der noget man bliver skør af, så er det vinduesviskere der kører konstant.

Det gik fint derned af, og faktisk nåede vi derned allerede om tirsdagen. Når vi kommer derned er vi jo nødt til at handle i en af større byer, da det jo ikke er muligt at få så mange ting i Bagaciu.

Vi valgte Targu Mures og fik købt alt det ind vi skulle bruge den næste uges tid.

Vi landede i Bagaciu kl. 21:45, byen var mørklagt, alle sov sødt, vi skyndte os naturligvis at få vores varer på køl. Køleskabet var varmt for det var lige blevet tændt, men vi skruede bare lidt op og så skulle det nok gå.

Men ak nej, kl. 22:00 gik strømmen, ikke kun hos os, men i hele Bagaciu, og skulle det vise sig i flere landsbyen rundt omkring.

Der sad vi så i buldermørke, med et enkelt stearinlys som vi fandt i huset. Jeg kan betro jer, at det er ikke bare mørkt i Bagaciu når lyset går, det er kulsort, og når man så bor med vinranker lige uden for døren, så kan man meget nemt forestille sig, en vild hund eller en stor bjørn stå og kigge på en.

Efter 14 timer kom strømmen igen og vi måtte sige farvel til næsten alt den mad vi havde købt og lave en ny investering.

Normalt når vi kommer har Susi altid, sat lidt mad til os, marmelade, Sakuska, æg og hendes fantastiske tomater. Men denne gang var der ingen tomater, dagen efter fik vi forklaringen, de havde ikke fået regn i 3 måneder, og rigtigt mange af deres afgrøder var døde. En kæmpe katastrofe for indbyggerne. Heldigvis var sidste år et godt år, og de fleste havde en del på lager fra sidste år. Et år mere uden regn i lang tid tør jeg ikke tænke på.

Vi kan hjælpe med mange ting i Bagaciu, selv manglen på regn kan vi gøre noget ved, for da vi ankom, ankom regnen også. Den blev der næsten alle de dage vi tilbragte i Bagaciu, på nær en enkelt dag, hvor vi fik luftet shortsene.

Enkelte nætter blev også en udfordring, temperaturen nåede ned på de 6 grader og jeg kan betro jer, at der ikke er meget varme i et hus i Bagaciu.

Selv om vi var lidt trætte, startede vi vores arbejde onsdag morgen.
Vi havde en masse tøj med af min mors, blandt andet en masse undertøj. Da der ikke rigtigt er så mange damer i Bagaciu men en numse som min mors, var vi blevet enige om, at vi kunne aflever det på hospitalet, da trusserne ville være perfekte med en voksen ble i.

Vi bad Susi ringe til direktøren og sige at vi ville komme, det kunne vi desværre ikke for hele hospitalet var sat i karantæne pga. Corona, og for resten havde de så lige glemt, at fortælle os at der var der masser af Corona i Bagaciu, en melding som vi måske nok godt kunne have tænkt os at få inden vi ankom.

Vi måtte bare prøve at passe på os selv så godt vi kunne, men det er svært når alle gerne vil holdes i hånden og gerne vil kysse og kramme.

Mange gang når vi trænger til at komme lidt væk fra det hele, går vi en tur rundt om Bagaciu, det var denne gang forbudt. Turen er ud over marker og langs skoven. Men efter at en fårehyrde medhjælper i juni blev slået ihjel af en bjørn i udkanten af Bagaciu, skulle man holde sig væk.

Vi måtte bare blive i byen og passe det vi var kommet for.

Martin

Martin havde det rigtigt skidt, han græd meget, savnede sin mor og far, havde brug for at komme på hospitalet men han manglede en pyjamas, hvilket er en nødvendighed, ellers bliver man ikke indlagt.
Han er så sød, vores lille Martin, da vi kom op til ham første gang var huset meget rodet. Der lugtede af cigaret os og der lå også et skod på gulvet.
Han fik lidt voksen skæld ud, det er torskedumt at ryge når man ikke kan få luft, og endnu mere dumt at ryge inde i huset. Han sagde, at han røg fordi han var så ked at det, det kan jeg sagtens forstå, men stadig ikke en klog beslutning.
Da vi efter et par dage kom tilbage til ham, med en fin ny pyjamas og nogle penge, var huset bare gjort rent.
Vi viste ham pyjamassen som desværre var lidt for stor, men det gjorde ikke noget for Martin har en symaskine som han stolt viste frem.
Få dage efter vi var rejste, sendte Martin et billede af sig selv i en hospitalsseng.

Ludovica

Sidste år da vi besøgte Ludovica havde hun det meget dårligt, hun var så tynd og afkræftet. Vi fodrede hende dengang med alverdens protein produkter og det satte gang i hendes krop. Hun har taget på og er meget mere frisk, dog har hun meget svært ved at gå.
Hun er en stolt kvinde og vi vidste at hvis vi foreslog en rollator ville hun stejle, så det var bedre bare at købe en og så præsentere hende for den.
Jeg købte engang en vest i Rumænien i lammeskind, den har jeg aldrig fået brugt så den gav jeg til Ludovica, tænkte at den kunne gøre noget godt for hendes ryg. Det er nok den bedste gave hun nogen sinde har fået, hun nægtede at tage den af igen og glædede sig til at vise den frem i kirken.
Vi fandt en virksomhed i Targu Mures og fik købt en Rolles Royce af en rollator til hende, og som vi havde tænkte, gik det så godt med at præsentere hende for hendes nye bedste ven.
Faktisk fik hun det meget bedre, mens vi var der og hun bagte kager til os i lange baner.

Ludovica var faktisk ved at koste mig mit ægteskab, hun begyndte i 2023 at lægge an på Karsten og jeg måtte konstatere, at det ikke var blevet mindre i år. Hun mente at det ville være fair, hvis vi delte ham, en ordning hvor vi hver især fik ham 6 måneder ad gangen. Det er ikke tit jeg siger nej til noget i Bagaciu, men lige der måtte jeg skrue bissen på, han er min og jeg deler ikke.

Valeria

Vores besøg hos Valeria, var ikke særligt opmuntrende, det er som om hun bare spiller den samme plade igen og igen. Hun er træt, hun er nok ved at dø, hun kan ingen ting, hun er bare til besvær. Det kan godt lyde lidt barsk, men det er en plade man bliver lidt træt at høre, jeg ved godt at hun er gammel og slidt, men prøv at finde et lille smil frem bare en gang imellem. Ved ikke om det kun er over for os, hun spiller pladen eller om det er hverdagen.
Der var næsten ikke til at holde ud at være i huset. De havde fået 6 hunde og de var på ingen måde opdraget, de hoppede og sprag op og ned af os, vi var alle 3 lykkelige over at komme ud af huset igen.

Maria

Vi besøgte Marias hus mange gange, men hun var kommet på hospitalet og vi måtte jo ikke besøge hende, pga. Corona karantænen.
Hendes søn er flyttet hjem fra Tyskland, sammen med sin hund, den største hund jeg nogensinde har set, den var helt hvid og stor som en lille isbjørn, og så kan jeg hilse og sige at den kunne sige wow og jeg tænker at den nok skal passe på Maria når hun er hjemme igen.
Vi ved ikke rigtigt hvor vi har hendes søn, han virkede meget flink men alligevel. Vi havde en flot gave med fra Marias sponsor, både en pakke og en hel del penge.
Pakken var vi ikke så bange for at aflevere, men pengene var en helt anden historie.
Det er jo sådan, at man i Rumænien selv skal have alting med på hospitalet, sæbe, bleer, piller, mad, drikkelse så derfor måtte hendes søn hver dag tage turen ind til hospitalet, med fornødenheder til sin mor, tingene kunne man aflevere i porten hvor personalet så ville bringe det videre til Maria.
Jeg talte med Marias sponsor og vi blev enige om, at Marias søn fik lidt af pengene så han kunne købe det hans mor manglede på hospitalet resten beholdt Susi til Maria kom hjem igen.
Hun er nu hjemme igen, men hun ser ikke frisk ud.

Tini

Vi finder hende i hendes søns hus, han og hans familie er ude og rejse, men kommer hjem dagen efter. Hun har vand i hovedet, men hendes mave er ikke så stor som sidst, hun ser mega træt ud og føler sig også meget træt. Hendes datter bor i hendes hus, hun er nu selvmordstruet og har været tvangsindlagt i 2 uger.
Tini går nu med rollator, hun fortæller at hun meget gerne vil blive boende hos sin søn, hvis det ikke var for hendes syge datter.

Hun har et fint lille værelse hos hendes søn, men jeg tror at lige meget hvor man placerer hende så vil der opstå rod omkring hende, det er frygteligt at se på.
Vi var nede ved hendes hus, og jeg måtte lige om i haven og se hvordan huset nu ser ud. Lige der var det tæt på at jeg måtte kaste op, haven var fuld af for at sige det meget direkte LORT ikke fra dyr, men fra mennesker, det var så klamt og ulækkert og endnu mere klamt var det, at jeg ikke stødte på brugt toiletpapir. Jeg ved det er dyrt i Rumænien men for den da, det var så klamt.
Huset mangler jo bag vægen der faldt sammen for nogle år siden, det er ikke lavet men heldigvis ikke blevet værre, men min frygt er, at hvis der kommer meget sne, kan taget ikke bære det, det eneste vi kan gøre er at håbe, at de ikke er i huset når det sker.
Igen skylder hun penge til gasselskabet, vi hjælper hende så godt vi kan, men det er slet ikke nok.

Dumitru

Dumitru er Elzas mand. Ifølge hans datter er han blevet en sur gammel mand. Han har sine egne meninger, og har nu besluttet, at han vil sove hjemme i sit eget hus og så kommer han op til datteren når det er mad tid.
Han skal igen opereres denne gang i urinrøret, det er ikke kræft denne gang. Der er ingen garanti for at operationen hjælper, så måske slipper han ikke af med sit kateter.
Han prøver på ikke at være for meget til besvær og vasker derfor selv sit tøj, alt med hans økonomi har han overladt til sin datter, han kan ikke finde ud af det mere.
Han stod for en af turens helt store overraskelser, der er ikke mange i Bagaciu der har sig en bedste ven, jeg tror faktisk aldrig, at jeg har oplevet det før og slet ikke med en mand, men Dumitru har fået en bedste ven, en anden mand i landsbyen som også lige har mistet sin kone, de to gamle mænd hygger sig så dejligt sammen, mødes hver dag, og sidder på en bænk et eller andet sted i byen og løser alle verdens problemer.
Jeg håber så meget, at der er andre der bemærker dette og lærer af det, det er jo så vigtigt uanset alder at have en bedste ven.
I Bagaciu er de rædselsslagende for ugler, hvis uglen sætter sig på et hustag, varsler det død i huset, Dumitru er rigtig meget bange for at uglen skal sætte sig på hans tag.

Mariana

Marianas damp eller hvad det nu er for en diagnose hun har er ikke blevet mindre, hun kan simpelthen ikke side stille, hun fiser rundt som en skoldet skid. Så snart vi kommer skal vi fodres af, og uanset hvor mange gange vi siger tak men nej tak, så kan vi lige så godt tale med døren.

Hendes hænder ser bedre ud, men hun har meget ondt i nakke, skulder og ryg.

Der er en del sorg i familien, Marianas bror Robert som bor i den anden ende af huset, er meget syg, han har haft en hjerneblødning, er blevet næsten blind og er også blevet dement.

Jeg har mødt Robert for år tilbage, hvor han var en udfordring for familien, fordi han var temmelig tørstig. Jeg kan godt fornemme at de gerne vil have os til at gå ind i det, men da de ikke spørger direkte, vælger vi at høre på dem og ikke mere. Lige nu er der ikke penge i kassen så vil meget nødigt gå ind i en ny sag. Vi må se hvordan tingene er næste gang vi kommer.

Det blev ikke til et nyt billede af Marianna denne gang, men til rigtigt mange af hendes 2 børnebørn, et par skønne piger. Den lille er en værre spilopmager og den store enormt målrettet, hun skal være advokat når hun bliver stor og knokler virkelig i skolen. Hun er blevet rigtig dygtig til engelsk, hvilket glæder mig utroligt meget, for jeg er på dette punkt hendes inspirationskilde. Faktisk mødte vi flere børn i byen som godt turde sige lidt til os på engelsk, det er et kæmpe fremskridt.

Ileana

Vores skønne Ileana, man bliver bare i godt humør af at besøge hende. Der er dog en lidt trykket stemning i huset, hendes svoger er død den dag vi besøger hende, men de har valgt, at hun ikke skal have noget at vide lige nu, fordi hendes søster som er gift med afdøde er i Norge og arbejde og først kan nå hjem om aftenen. Jeg forstår ikke helt beslutningen, men det er deres valg og vi prøver bare at holde hovedet højt.
Det går godt med hendes amputerede ben og hun fortæller at når hun har fantom smerter eller det amputerede ben klør, bruger hun spejlterapien som vi lærte hende sidste år og det virker fantastisk.
Hun har store problemer med de 3 tænder hun har i munden, en af dem er fyldt med betændelse og skal ud, men det kniber med pengene, vi hjælper og hun får det klaret. Hendes læber er forfærdelige, de gør rigtigt meget ondt, hun prøver at klare det med en våd klud, som kun gør tingene værre. Vi får fat i en læbepomade og noget smertestillende gel til hendes gummer.
Ileana bruger ble og for at passe på sengen har de lagt en skralde sæk under hende, det er absolut ikke rart, at ligge på i 40 graders varme, heldigvis har vi nogle liggeunderlag med derned og får hurtigt skiftet så hun ikke skal svede så meget.
Hendes briller er gået i stykker, en stor katastrofe, da hun læser meget. Heldigvis har vi også briller med og finder et par der passer hende.
Hun er superglad for den kørestol vi købte til hende sidste gang.

Irma

Irma er i sin egen verden. Hun har styr på at hendes søster Paulina er gået bort, men det er vist også det. Hver gang vi ser hende, sidder hun på en stol ude ved vejen og snork sover.
Hun kan næsten ikke se noget mere og hørelsen er også rigtig skidt. Hendes demens er taget voldsomt til siden sidst, men hun kan godt kende os og bliver meget rørt over, at vi kommer.
Det eneste hun taler om er noget med hendes skat, Susi kan ikke finde hoved og hale i noget af det, så vi lytter bare og holder lidt i hånden.

Selv om det er varmt sidder hun og ryster af kulde, heldigvis har vi et tæppe i bilen som vi får pakket om hende.

Magda

Vi besøger Magda og igen imponerer hun os, sidst fortalte hun at hun var død træt af at bo i den nye Zigøjner ende pga. alt balladen. Magda en er ung dame der ikke kun snakker, hun handler, Afsted til Tyskland igen og arbejde, tjene nogle penge hjem og i gang med at bygge et nyt hus igen, denne gang på den grund hvor hendes mormors gamle hus lå.
Trods hendes dårlige hjerte knokler hun som en hest og får tingene til at ske, jeg er så megastolt af hende, jeg fortalte hende, at hun skulle blive den næste borgmester i Bagaciu, selv om hun ingen uddannelse har, så får hun bare alt til at blomstre.
Desværre er der sket det, at hendes mindste søn er blevet bløder, behandlingen i Rumænien er desværre ikke optimal, vi taler lidt med hende om at tage ham med til Tyskland og prøve at få noget hjælp der, de samme tanker har hun selv tænkt.
Vi ønsker dem alt det bedste.

Vilma

Vilma så lidt træt ud, hendes blodtryk er stadig for højt.

Hun arbejder lidt i vinmarken når hun kan, og er stadig hende der deler løn ud ti de andre arbejdere.

Vi var ovre og se de unge menneskers hus, det bliver rigtigt flot, og Vilma glæder sig til de flytter ind og begynder at hjælpe hende.

Vilmas briller er gået i stykker, men heldigvis har vi også lige et par der passer til hendes øjne.

Ups her er det vist smuttet for fotografen

Paulina

At Paulina er gået bort, har for mig været en meget slem omgang. Dels gør det ondt at hun ikke er her mere, og lige så ondt gør det, at folk ikke bekymrer sig om hinanden. Paulina gik op og ned af samtlige gader i Bagaciu hver eneste dag, hvorfor er der ingen der bekymre sig om, at de ikke har set hende i flere dage. Hvorfor skal hun ligge død i 5 dage i 40 graders varme inden genboen reagere på lugten fra hendes hus. Hvorfor skulle hun dø alene?
Jeg fatter det ikke og kommer heller aldrig til at forstå denne mentalitet, havde hun dog bare ventet 14 dage så skulle vi nok have været der for hende og holdt hendes hånd en sidste gang.
Der var noget anderledes ved hendes hus. Døre og vinduer stod åbne men vi kunne ikke få os selv til at gå der ind, bare lugten af klorin ude på gaden var nok til at holde os væk.
Pludselig fik vi øje på forandringerne, den rude der manglede sidste år, var erstattet af et gammelt glas der ikke helt passede, men der var dog et glas. Plankeværket var, ja jeg ved ikke helt hvad det kaldes men repareret på den mest skøre måde, døren har altid været svær af åbne og det var stadig den samme dør, men der var sat en ny skydelås i, ved siden af døren har noget af plankeværket længe været ved at vælte, det var det stadigvæk men ind til naboens hus havde nogen sat et lille stykke nyt plankeværk i.
Det hele var meget underligt.
Sidste år havde Paulia fået en lille hund, vi så den nu strejfe om på gaden men det meste af tiden kunne vi høre at den opholdt sig inde i Paulinas hus. Uden for huset lå en større hvid hund og passede på Paulinas hus, den flyttede sig nærmest ikke fra hendes dør, kun en lille tur ud på gaden.
Senere fik vi fortalt, at den hvide hund var begyndt at følge Paulina når hun gik sine ture, og det var helt klart at begge hunde savnede hende og ventede på hun kom tilbage. Igen kommer vreden op i mig, ingen prøvede at hjælpe disse 2 trofaste kræ, ingen mad, ingen vand. Vi gav dem noget af vores mad, dumt ja måske, men i mit lille hoved var de, de eneste der kærede sig om Paulina.
Som I jo alle ved har jeg tit skældt ud på præsterne i Bagaciu og ikke uden grund, denne gang måtte jeg gå lidt i den anden grøft.
Da vi var på besøg hos Dumitrus datter kom vi til at tale om Paulina, det gjorde ondt og jeg blev lidt ked af det, men det de fortalte gjorde mig lidt mildere stemt. I Paulinas kirke havde de fået en ny præst, denne præst havde i foråret samlet en del mennesker og sammen havde de været oppe hos Paulina og gøre rent og reparere lidt på hendes hus, hatten af for det.
Jeg var sikker på, at Paulina rejste herfra lige så ensom som hun havde været siden Moses døde, jeg var sikker på, at der ikke var nogle der kom og sendte hende afsted på hendes sidste rejse.
Men jeg tog fejl, heldigvis var der nogen der havde filmet hendes begravelse og den video fik jeg lov til at se.
Den nye præst spiller instrumenter og har lavet et band, dette band skulle for første gang spille offentligt og det blev til Paulinas begravelse.
Der var masser af mennesker, der sad 2 æresvagter ved hendes kiste.

Paulina lå i den smukkeste/grimmeste kiste jeg nogensinde har set. Kisten stod på et guldmalet stativ.
Der knækkede min film, det er svært at forklare, men det slog så hårdt, det var dejligt at se, at hun ikke var alene, at der var mennesker der trods alt var der for hende, men det at hun først den dag hun skulle herfra, fik en fin sidste bolig, en ren bolig, en bolig hvor det ikke regner ind, en bolig som var en prinsesse værdig.
Faktisk var der mere i vente, da Moses døde blev han bare puttet i et hul, ingen sten ikke en gang et lille trækors, men det er der lavet om på nu, nu hviler Paulina sammen med sin elskede bror i en rigtig grav, den er ikke helt færdig endnu, så indtil videre må hun nøjes med vores lille hjemmelavede sten og vores roser.

Tøj

Som sagt havde vi jo denne gang en hel del tøj med, blandt andet nogle dejlige vinterjakker, nogle af dem gik til dem vi i forvejen hjælper. Men der var flere tilbage, da vi jo ikke har nogen butik mere, måtte vi tænke kreativt, vi fyldte bagagerummet og begyndte at køre rundt i byen og så stoppe de beboere ude på gaden som så ud som de godt kunne bruge en ny jakke.

Den første vi mødte var en gammel dame, hun spurgte pænt om vi evt. havde noget strikkegarn, hvilket vi desværre ikke havde, men hun fik en dejlig jakke. Hun bad os komme med over til hendes hus hvor hendes mand sad på bænken uden for huset. Han var dybt dement, havde ikke noget sprog, kun en enkelt lyd. Jeg satte mig sammen med ham og vi holdt i hånden, det gjorde ham meget rørt og tårerne strømmede ned af hans kinder. Vi havde en lang samtale, ham med sin ene lyd og mig på en blanding af dansk og få rumænske ord.
Nogle gange behøver man ikke ord, jeg var ikke et sekund i tvivl om, at meget af vores samtale handlede om hvor højt han elskede sin kone, det stod bare skrevet i hans øjne.

Det blev et meget langt og meget rørende møde, hvor er det fantastisk at blive mødt af denne enorme tillid, der gør at denne totalt fremmede mand prøver at dele sit liv med en.
Vi har lovet dem, at komme forbi næste gang, for hans kone ville strikke en vest til mig.
Min nye bedste ven fik også en ny vinterjakke.

Vi havde en del lange underbukser med, dem vidste jeg ikke helt hvordan vi skulle komme af med, for normalt er rumænerne faktisk ret private, men da en lidt fuld Zigøjner kom over til bilen, for at spørge om der var flere jakker, var der kun en dame jakke tilbage, den ville han meget gerne have til sin datter. Han var lidt frisk i munden, så jeg tænkte at ham kunne jeg godt tage lidt gas på. Jeg tog et par lange underbukser ud af bilen og holdt dem op foran ham, de passede perfekt, og ham var frisk på at vise alle de andre på gaden hans nyerhvervelse, og det udløste mange dejlige grin, og satte gang i underbukser udleveringen lige der midt på gaden.

Så alt i alt nogle dejlige timer med uddeling af tøj, og selv om vi stod midt i den gamle Zigøjner ende, var der ingen diskussioner eller misundelse.

Byen

Der sker hele tiden nyt i byen, gamle huse bliver restaureret eller revet ned, for at vige pladsen for store fine huse, det er dybt underligt, men der er en forklaring, rigtigt mange er flyttet til udlandet, og har fået penge på lommen. De vælger derefter, at de skal have et sommerhus i Bagaciu, og så bygger de megastore og flotte huse.
Susi bor i den lille gade hvor plejehjemmet ligger, hun fortalte at gaden er død, der er kun 4-5 beboede huse, resten er sommerhuse.

Nu til dags er gaderne i Bagaciu livsfarlige, hestevogne med unge mænd som kuske, der pisker løs på de stakkels heste, mange biler der kører utroligt stærkt, cykler og legende børn. Det er så vigtigt at man kigger sig for.

Vi havde mange hyggetimer med Susi & Titi og inviterede dem ud at spise 2 gange, men eller var vi lidt dovne og valgte at spise på vores gamle hotel. Wow det kan virkelig anbefales, det koster næsten ingen ting, maden er god og der er rigeligt af den. Faktisk så meget at vi fik rester med hjem, som vi delte med Paulinas hunde når resten af byen sov, det er jo ikke helt velset at fodre de herreløse hunde.

I Zigøjner delen af byen, fik vi desværre et par dumme oplevelser. Ved ikke om I kan huske de meget faldefærdige huse, der lå bagved skolen. De har været væk i flere år, men nu var de pludseligt genopstået. Det var et totalt chok at se dette, og tankerne begyndte at flyve. Hvad var der sket?

Der gik ikke længe før vi fik svaret, og det var rigtigt øv.
Jeg elsker alle børn, men for mange år siden da vi begyndte at komme til Bagaciu, mødte vi nogle, ja undskyld mig, uhyggelige børn, deres hudfarve var meget speciel på en måde jeg ikke kan forklare, men værst af alt var deres ansigtsudtryk, det var meget ondt, og deres opførsel var virkelig dårlig.
Vi har gjort en del for at hjælpe disse børn, prøvet at lære dem at vejen frem ikke var at være led ved andre mennesker, at dele, og ikke mindste at det er bedre at arbejde og tjene penge end at tigge og stjæle, og vi nåede faktisk ret langt med mange af disse børn.

Vi havde slikkepinde med derned, og når vi mødte nogle børn, tog de pænt en og sagde pænt tak. Men pludselig stod der en helt flok unger der gjorde alt for at nappe så mange slikkepinde som muligt uden tanke for om der var til de sidste i køen. Disse børn sagde ikke tak, de rakte bare hånden frem og bad om penge.
Det var dem, børnene med den forkerte farve og det onde ansigtsudtryk, jeg må ærligt indrømme at det løb mig koldt ned af rygge, jeg er ked af det på ungernes vegne, for der er nok noget der halter gevaldigt derhjemme.
Men hvor er det synd for byen, at de på denne konto skal starte forfra igen.

Dødsfald

Jeg ved godt det lyder lidt perverst, men vi har tit talt om, at det kunne være en speciel oplevelse at opleve en begravelse i Bagaciu.
Denne gang havnede vi lige i orkanens øje, og tro mig det er nærmest som en orkan.
Vi griner tit af, at når vi ser en flok rumænere der arbejder sammen, er det typisk at 1 af dem arbejder, mens de 9 andre kigger på med hænderne i lommen.
Men lige pludselig sket der en hel masse i byen. Manden døde på hospitalet og som tidligere nævnt var hans kone i Norge.
Kapellet blev gjort klar til at hans kiste skulle ankomme, nogle gik i gang med at grave hullet på kirkegården, andre gjorde forsamlingshuset klar og nogle kørte i lufthavnen og fik hentet hans kone.
Normalt er der ingen mennesker på gaden kl. 20:00 og der er mørkt i alle huse, men ikke denne aften.
Folk strømmede ud af deres huse og gik ned i kapellet og viste den afdøde, der ligger på lit de parade den sidste ære.
Forsamlingshusets døre var åbne og der mødtes de bagefter til en tår sodavand.
Det var helt vildt så mange mennesker der mødte op. Vi havde været oppe og spise på restauranten og prøvede i nattens mulm og mørke at snige os forbi, men vi blev spottet af Mihaj der arbejder på kommunen, og han forklarede os hvad der foregik.
Vi holdt os naturligvis ude af kapellet.
Når den afdøde ankommer til kapellet, skal han sove der i 2 nætter, inden begravelsen finder sted.
Mens han sover der, eksploderer byen, konerne i alle husene i byen begynder at lave mad til begravelsen og der skal laves meget mad, for alle gæsterne skal bespises bagefter. ALLE hjælper til, dem der ikke laver mad får dækket bord, serverer eller vasker op.
Den dag begravelsen fandt sted, smuttede vi lige så stille ud af byen, jeg er sikker på vi var velkomne, men vi syntes ikke det var passende.
Om aftenen spiste vi på restauranten og nogle af dem der havde hjulpet til kom for at få lidt aftensmad, de var totalt færdige, vi talte kort med dem, men de skulle bare hjem i seng, det havde været en meget hård dag.

Vi havde en fantastisk uge i Bagaciu, selv om det var lidt koldt, og følelserne i flere omgange hang uden på tøjet.

Hjemturen

Vi havde set i vejrudsigten inden vi tog hjemmefra at der ville komme en dag i det meste af øst Europa med meget regn, 62 mm for at være helt nøjagtig. Regnen kom også men der kom ikke 62 mm der kom 400 mm, dog fik vi ikke så meget regn i Bagaciu.

Pludselig begyndte der at dukke grimme billeder op, 8 mennesker mistede livet i Rumænien da vandmasserne kom, og vandstanden i floderne steg og steg, hurtigt lukkede mange af de øst Europæiske lande ned, vi stod i den situation at vi faktisk ikke kunne komme hjem. Ungarn,

Slovakiet, Tjekkiet var lukket fordi især Donau var gået over sine bredder. Vi begyndte at lede efter alternativer, men der var ingen Polen og Wien var også oversvømmet, eneste mulighed var Ukraine, men den tiltalte os ikke.

Vi blev selvfølgelig tilbudt at blive i Bagaciu, men da vi havde et stort ønske om at komme på bjergtur og møde bjørne, valgte vi at kører fra Bagaciu og håbe at tiden arbejdede for os.
Vi blev sendt afsted, med mange formaninger om, hvordan vi skulle gebærde os og historien om, at en pige lige var blevet dræbt af en bjørn i de bjerge vi var på vej op i.
Vi havde en fantastik bjergtur og mødte 12 bjørne, vi overnattede tæt på Dracula slottet hvor en ulv stod og hylede i baghaven, på det tidspunkt var turen ved at være lidt for spændende, vi havde ikke fået aftensmad den aften, men lysten til at bevæge sig udenfor var ikke så stor, heldigvis havde en af de ældre bagt kager til os, så det blev vores aftensmad, det var trods alt bedre med lidt usund aftensmad end et møde med en bjørn eller ulv.

Da nat blev til dag, tog vi op og så Dracula slottet. Planen var så at køre videre op til kongeslottet men et eller andet fik os til at stoppe op og tænke os om en ekstra gang. Regnen var stoppet og vores forventning var, at vandstanden nu ville begynde at falde, og det kun var et spørgsmål om tid inden vi kunne komme hjem, men vi tog fejl, det modsatte skete vandstanden steg og steg.
Vi traf en rask beslutning, vi kørte til grænsen ved Arad, derfra kunne vi både komme mod nord og mod vest, troede vi.
I Østrig og Schweitz havde der været kraftigt snevejr, så disse 2 lande var udelukket. Vores sidste skud i bøssen var at køre til Rijeka i Kroatien, følge kysten i nord Italien, køre syd om Østrig og Schweitz og derfra nordpå, men dårligt havde vi lavet planen, før vi besked om, at Kroatien var i højeste alarmberedskab og at floderne i nord Italien var begyndt at stige og man skulle holde sig væk.
Ved at følge et kort kunne vi se, at der var en meget stor bro over Donau i Beograd og der var ingen skræmmende billeder derfra, vi tog chancen og det gik godt. Fra Beograd kørte vi til Zagreb og der kom jeg i tanke om, at der var noget med en kile op gennem Østrig hvor de har middelhavs klima, vi fik fat i vores gamle tolk Andreea og hendes mand og fik dem til at fortælle os, hvor denne kile ligger.
Vi fandt den og fik en fantastisk tur gennem Østrig i 24 graders varme og sne på begge sider af vejen.
Vi krydsede Elben på vej hjem og kunne godt se, at vandet var steget voldsomt, efter en omvej på 1000 km nåede vi godt hjem, trætte men med en fantastisk tur i bagagen.

Tak for denne gang
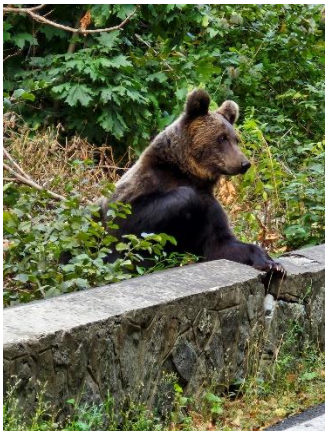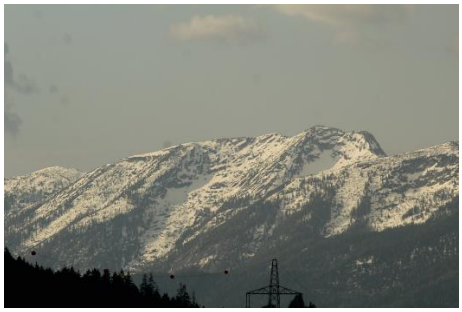
Laila og Karsten